

Sygn. akt. II Kp 149/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jawor

Protokolant: Ewelina Zachilska

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 233 § 1 k.k.

na skutek zażalenia J. L.

w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa

na podstawie art.465 § 2 k.p.k.

postanowił :

nie uwzględnić zażalenia **J. L.** z dnia 7 kwietnia 2014r. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D.z dnia 19 marca 2014r., w sprawie o sygn. akt (...), w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

J. L. złożył w dniu 5 lutego 2014r. zawiadomienie o popełnieniu przez P. S. (1) przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. polegającego na składaniu fałszywych zeznań przed Sądem w dniu 23 kwietnia 2013r., w sprawie o sygn. akt (...)

Postanowieniem z dnia 19 marca 2014r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w D. odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie o to, że sprawca w dniu 23 kwietnia 2013r. w D., w Sądzie Rejonowym I Wydział Cywilny, będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym w sprawie sygn. akt (...) zeznał nieprawdę, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k. z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.).

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, iż J. L. powiadomił, że P. S. (1) zeznał nieprawdę w kwestii, iż nie otrzymał żadnych pieniędzy od J. L. za wykonaną pracę przy montażu kotła w 2009r., że J. L. nie otrzymał gwarancji na zakupiony kocioł oraz to, że wcześniej miałby wykonywać dla J. L. jakieś prace hydrauliczne. Toku przeprowadzonych czynności zapoznano się z protokołem z posiedzenia Sądu Rejonowego w (...) z dnia 23 kwietnia 2013r. sygn. akt (...) w tym z zeznaniem świadka P. S. (1), który zeznał, że kilka lat temu wykonywał usługi hydrauliczne – wymianę kotła gazowego w mieszkaniu J. L., tj. P.

ul. (...) i nie otrzymał od niego za wykonaną pracę pieniędzy. Zeznał również, że przed tą sytuacją bywał kilkakrotnie w innej nieruchomości należącej do J. L., gdzie również wykonywał mu usługi hydrauliczne. Wskazał także, że J. L. nie otrzymał gwarancji na nowy kocioł, ponieważ w tej gwarancji jest odpowiedni punkt, który wymaga zezwoleń kominiarskich i gazowniczych, a tego J. L. nie załatwił. Wobec powyższego nie było u J. L. serwisanta, który sformalizowałby czynności związane z gwarancją.

W toku czynności sprawdzających przesłuchano również J. L., który w swoich zeznaniach podtrzymał fakty wskazane w zawiadomieniu złożonym do Prokuratury, rozpytano P. S. (1) i M. S. – współwłaściciela firmy (...) z siedzibą w D..

P. S. (1) potwierdził w całości, to co zeznał na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2009r. oraz oświadczył, że nie miałby żadnego interesu w tym aby kłamać na niekorzyść J. L.. Przyznał, że otrzymał od J. L. pieniądze w kwocie 200 zł, ale zostały one w całości przeznaczone na zakup materiału niezbędnego do montażu kotła. Do tej pory J. L. jest mu winien 400 zł za wykonaną pracę. M. S. potwierdził fakt, iż J. L. nie posiadał ważnej gwarancji na zakupiony kocioł gazowy, ponieważ brakowało mu jakichś dokumentów i gwarancja ta nie została mu podbita. Stwierdził także, że jest pewien, iż P. S. (1) kilkakrotnie wykonywał dla J. L. prace hydrauliczne w budynku należącym do niego przy restauracji (...) (...)” w P.. M. S. potwierdził, że J. L. do końca nie wywiązał się z uregulowaniem płatności za montaż kotła, wobec czego P. S. (1) jest stratny 400 zł.

J. L. zażaleniem z dnia 7 kwietnia 2014r. zaskarżyła przedmiotowe postanowienie, w treści pisma wskazując, iż składa zażalenie na przedmiotowe postanowienie, w dalszym ciągu twierdzi, że P. S. (1) zeznaje niezgodnie z prawdą oraz również M. S. zeznaje nieprawdę. Podniósł też, że uzasadnienie do zażalenia złożył w późniejszym terminie, czego jednak nie dokonał.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w D. przekazał powyższe zażalenie wraz z aktami sprawy do rozpoznania, wnosząc jednocześnie o nieuwzględnienie środka odwoławczego pokrzywdzonej i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.k. podlega karze, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Przedmiotem ochrony jest tutaj prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości oraz wiarygodność ustaleń dokonanych w postępowaniach przewidzianych na podstawie ustawy. Przepięstwa fałszywych zeznań można dopuścić się w postępowaniu sądowym (nie tylko karnym, lecz także cywilnym, w sprawach z zakresu prawa pracy itp.) albo też innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy (postępowanie administracyjne, podatkowe, dyscyplinarne). Przepięstwo to ma charakter indywidualny (o określonym przepisami kręgu podmiotów). Należy zwrócić uwagę, że podmiotem przepięstwa z art. 233 § 1 nie mogą być podejrzany ani oskarżony, składają oni bowiem wyjaśnienia, a nie - jak stanowi w § 1 ustawa - zeznania. Podmiotami tego przepięstwa są głównie świadkowie. Warunkiem odpowiedzialności za przepięstwo fałszywych zeznań jest to, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie. Nie wystarczy zatem, aby określone postępowanie toczyło się zgodnie z ustawą, konieczne jest, aby ustawa ta ponadto upoważniała organ prowadzący postępowanie do przyjmowania zeznań pod rygorem odpowiedzialności za fałszywe zeznania. Z użytego przez ustawę określenia "zeznanie nieprawdę lub zataja prawdę" wynika, iż przepięstwo może być popełnione zarówno przez działanie, jak i zaniechanie. Ustawa nie wymaga, aby dana osoba nie była w przedmiotowej sprawie zainteresowana moralnie lub materialnie, istotne jest natomiast to, aby zeznanie miało służyć za dowód w danym postępowaniu. "Nieprawda" w rozumieniu art. 233 § 1 k.k. oznacza nieprawdę w sensie subiektywnym, tzn. że zeznanie jest nieprawdziwe, gdy sprawca uświadamia sobie, że kłamie. Ponieważ jednak przepis art. 233 k.k. nastawiony jest na ochronę prawdy obiektywnej, w sytuacji gdy sprawca chce skłamać, a nieświadomie zeznanie obiektywną prawdę, nie może odpowiadać za dokonanie przepięstwa fałszywych zeznań, lecz jedynie za nieudolne usiłowanie jego popełnienia.

Sąd Rejonowy, po analizie akt sprawy i rozważeniu zarzutów skarżącej uznał, że decyzja procesowa podjęta przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D.

o odmowie wszczęcia śledztwa w niniejszej sprawie jest w pełni zasadna i odpowiada prawu, a zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, w związku z czym utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie w mocy. Tym samym uznając zażalenie J. L. za bezzasadne, albowiem mając na uwadze wyniki postępowania sprawdzającego Prokurator Prokuratury Rejonowej w D. słusznie przyjął, że nie wystąpiła określona przepisem art. 303 k.p.k. przesłanka uzasadnionego podejrzenia popełnienia przepięstwa z art. 233 § 1 k.k., obligująca do wszczęcia śledztwa w tej sprawie. Stanowisko J. L., iż P. S. (2) zeznając w charakterze świadka w sprawie Sądu Rejonowego w D. sygn. akt (...) złożył fałszywe zeznania, nie znalazło potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym.

Zdaniem Sądu, przychylając się w tym względzie do stanowiska Prokuratury Rejonowej wD., w przeprowadzonych w sprawie czynnościach sprawdzających nie zebrano dowodów uzasadniających, że P. S. (1) dopuścił się popełnienia czynu, o którym w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa donosił J.L.. Stąd też słusznie odmówiono wszczęcia śledztwa w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)